Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 6

HAZRETİ MUS'AB İBN-İ UMEYR

(radıyallahu anh)

SEVİNÇ YILI

Medineli Müslümanların isteği üzerine Peygamber Efendimiz, onlara dinimizi öğretmesi için Mus'ab İbn-i Umeyr'i görevlendirmişti. O, Medine'ye öğretmen olarak gidecekti. Böylece Mus'ab İbn-i Umeyr, dinimizde öğretmen olarak görevlendirilen ilk kişi olmuştu.

Hazırlıklarını kısa sürede tamamlayan Mus'ab, Peygamber Efendimiz'le vedalaşarak Medine'ye vardı. Medineliler Mus'ab'ın gelişine oldukça sevinmişlerdi. Kendisinden dinimiz hakkında çok şey öğrenecek-

lerdi. Böylece Allah'a daha güzel kulluk yapacaklardı. Hem de imanları artacaktı.

Mus'ab, Medine'de ilk Müslüman olanlardan Es'ad İbn-i Zürare'nin evinde misafirdi. Medineliler, Mus'ab'ın yanından hemen hemen hiç ayrılmıyorlardı.

Peygamberimiz'in Mekke'den Medine'ye bir öğretmen gönderdiği, çok kısa sürede Medine'nin her tarafında duyuldu. Mus'ab'la tanışmak için Es'ad'ın evine gelenlerin sayısı her geçen gün artıyordu. Gelenler Mus'ab'la sohbet ediyor, onun anlattıklarını dinliyorlardı. Ona, Peygamberimiz ve İslâm dini hakkında sorular soruyorlardı.

Görenler Mus'ab'a hayran kalıyordu. Henüz on sekiz yaşında, tertemiz ve şık giyinen, yakışıklı bir gençti. Konuşması çok akıcıydı. Sorulara tane tane cevap veri-

yordu. Sesi de çok güzeldi. Gelen misafirlerine güzel sesiyle Kur'ân-ı Kerîm okuyordu. Mus'ab'ı dinleyip onun anlattıklarını kabul edenler, kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oluyorlardı.

İlerleyen günlerde Medine'de Müslüman olanların sayısı epey artmıştı. Ama bundan rahatsız olanlar da vardı. Mus'ab'ı evinde misafir eden Es'ad'ın halasının oğlu Sa'd İbn-i Muaz bunların başındaydı.

Sa'd, Medine'de bulunan birkaç büyük kabileden birinin lideriydi. Büyük bir topluluk onun yönetimi altındaydı. Sa'd, her gün Mus'ab'ı dinlemek için gidenleri gördükçe kızıyor, çılgına dönüyordu. Kendi kendine,

"Es'ad'ın evine gideyim. Orada bulunanların tamamını dağıtayım. O genci de geldiği yere geri göndereyim." diye düşünüyordu. Ama Es'ad, halasının oğlu olduğu için zorla da olsa sinirini yatıştırıyor, oraya gitmekten vazgeçiyordu.

Evinde misafir etmesinin yanında Mus'ab'a en çok yardımı yapan da yine Es'ad'dı. Onu, akrabalarıyla, arkadaş-

larıyla tanıştırıyor; sürekli onunla birlikte geziyordu.

Yine bir gün Es'ad, Mus'ab'ı bazı akrabalarının yanına götürmüştü. Kenarında kuyu bulunan bir hurma bahçesine oturmuşlardı. Burası Es'ad'ın halasının oğlu Sa'd'ın kabilesinin bulunduğu yere çok yakındı. Mus'ab'ın oraya geldiğini duyan Müslümanlar, hemen onların yanlarına geldiler. Birlikte sohbet etmeye başladılar.

Mus'ab'ın ismini duymuş, ama onunla henüz tanışmamış bazı Medineliler de oraya gelmişlerdi. Bunların çoğu Mus'ab'ın yanından Müslümanlığı kabul etmiş olarak ayrıldılar. Yakınlarda bulunan Sa'd, Mus'ab'ın yanına gelenleri görmüştü. Kendi kendine,

"Yine her zamanki gibi ne kadar çok insan geldi. Böyle devam ederse çok geç-

meden Medinelilerin hepsi Müslüman olacak. Buna engel olmalıyım." diye mırıldanmaya başladı.

Sa'd, kızgın kızgın Mus'ab'la Es'ad'ı izlerken arkadaşı Useyd yanına gelmişti.

Sa'd'ın çok öfkeli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Useyd ona,

– Neden böyle kızgınsın, diye sordu.

Sa'd, Es'ad'la Mus'ab'ın oturdukları hurma bahçesini göstererek,

– Şuraya baksana. Pek çok Medineli o genci dinlemek için geldi. Gelenlerin çoğu da onu dinledikten sonra İslâmı kabul ediyor.

Useyd,

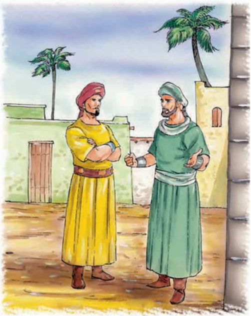
– Eğer böyle devam ederse senin kabilenden de bazıları onun anlattıklarını kabul ederek Müslüman olacaklardır.

– Zaten beni en çok düşündüren ve kızdıran da bu. Çok uzaklardan gelen bir genci dinliyorlar. Onun istediklerini hemen yapıyorlar.

– Peki bu genç onlara ne anlatıyormuş?

– Bence yalan yanlış şeyler anlatıyordur.

Zaten kendisi çok genç. Ne kadar çok biliyor olabilir ki?

– Buna bir çözüm bulmayı düşünmüyor musun?

– Elbette düşünüyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum.

– Neden?

– Çünkü Es'ad halamın oğlu. Ona bir şey yapamam. Ama senden bir şey yapmanı isteyeceğim. Bu adamı sen kov. Geldiği yere gönder, gitsin!

Sa'd'ın anlattıklarından etkilenen Useyd, Mus'ab'a kızmaya başladı. Sa'd'a dönerek,

– Sen hiç merak etme. Ben gider ona haddini bildiririm. Medinelileri kandırmak neymiş onlara gösteririm, diyerek Sa'd'ın yanından ayrıldı. Hızlı adımlarla ilerliyordu. Kızgın bir şekilde Hazreti Mus'ab ve yanındakilerin oturdukları hurma bahçesine daldı.

Sa'd, uzaktan olanları izliyordu. Neler olacağını sabırsızlıkla bekliyordu.

Biraz sonra Useyd'in bahçeden çıktığını gördü. Fakat Useyd'in yürüyüşünde bir ga-

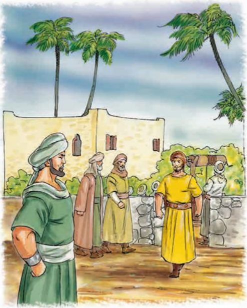
riplik vardı. Kızgın olması gerekirken gayet sakindi. Öfkeli olması gerekirken yüzünde bir tebessüm vardı. Onun Es'ad ve arkadaşına bir şey yapamadığından şüphelenmeye başladı. Kendi kendine,

"Galiba Useyd de diğer Medineliler gibi bu gence inandı. Gittiği gibi dönmüyor. Giderken kızgın ve hiddetliydi. Ama şimdi çok değişmiş geliyor." dedi.

Gerçekten de öyle olmuştu. Hazreti Mus'ab, yanlarına gelen bu öfkeli adamı sonuna kadar dinlemişti. Niyetini de gayet iyi anlamıştı. Bu sırada etraftaki insanların şaşkın bakışları iyice tedirginleşmişti.

Hazreti Mus'ab, Useyd'e isteğini yerine getirebileceğini söyledi. Bunun üzerine onları dinleyenler çok tedirgin oldular. Yoksa Efendimiz'in onlara gönderdiği bu öğretmen geri mi dönecekti? Buna asla müsaade edemezlerdi. Merakla Hazreti

Mus'ab'ın sözlerinin bitmesini bekliyorlardı. Hazreti Mus'ab,

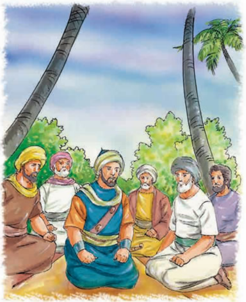
– İsteklerini kabul ediyorum. Ama sen de bir kere benim anlattıklarımı dinleyeceksin tamam mı, dedi.

Useyd de bunu kabul etti. Önce bu gencin anlattıklarını dinleyecek ve sonra "Haydi artık Medine'yi terk edin." diyecekti. Baştan bu işin bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti. Merakla onun anlattıklarını dinlemeye başladı. İşte ne olduysa bu dakikadan sonra oldu. Useyd, Hazreti Mus'ab'ı dinledikçe âdeta büyüleniyordu. Ağzından çıkan kelimeler sanki bu âlemin kelimeleri değildi.

Useyd, işte bu konuda doğru düşünüyordu. Çünkü Hazreti Mus'ab'ın anlattığı şeyler, Efendimiz'in sözleri ve Kur'ân'ın kendisiydi. Bir süre sonra Useyd de anlatılanlara çarpılmıştı. Bu sözlere çarpılmamak zaten mümkün değildi. Zihnindeki bir sürü cevapsız soru cevabını buluyordu. O anda Müslüman olmaya karar verdi. Sonra Hazreti Mus'ab'dan özür diledi. Ardından,

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü

enne Muhammeden abdûhu ve rasûlühü, diyerek Müslüman oldu.

Şimdi artık Useyd'in derdi çok farklılaşmıştı. Sa'd'ın da Müslüman olmasını istiyordu. Bunun için Sa'd'ın, Mus'ab'ın yanına

gelmesi ve onu dinlemesi yeterli olacaktı. Useyd, bir yandan Sa'd'ın yanına doğru yürüyor bir yandan da: "Mutlaka Sa'd'ı, Mus'ab'ın yanına götürmeliyim." diye mırıldanıyordu.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Bir plân yapmalı ve Sa'd'ın mutlaka Mus'ab'ın yanına gitmesini sağlamalıydı. Aklına bir fikir geldi. Bu plânla düşündüğü olabilirdi.

Bu arada yürüyerek Sa'd'ın yanına kadar gelmişti. Sa'd'ın kendisine soru sormasına fırsat vermeden,

– Halanın oğlu Es'ad'ın başı dertte. Senin kabilene düşman olan bir kabile, Es'ad'ın bu genci misafir ettiğini öğrenmiş. Gençle birlikte onu da cezalandırmak istiyorlarmış, dedi.

Aslında böyle bir şey yoktu. Sa'd'ı, Es'ad ve Mus'ab'ın yanına göndermek için bu

plânı yapmıştı. Bunun bir plân olduğunu anlamayan Sa'd İbn-i Muaz yerinden fırlayarak,

– Benim halamın oğluna kimse zarar veremez. Ben onu korumaya gidiyorum, dedi.

Kılıcını kuşandı. Mızrağını eline aldı. "Sen beni burada bekle!" diyerek hızla oradan ayrıldı. Sonra doğruca Mus'ab'la Es'ad'ın yanına geldi. Mus'ab o esnada bazı Medinelilere İslâm'ı anlatıyordu.

Sa'd'ı gören Es'ad, gözlerine inanamamıştı. Kendisine kızgın olduğunu duyduğu Sa'd İbn-i Muaz yanlarına gelmişti. Hemen ayağa kalkarak onu davet etti. Sa'd'ın sinirli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Es'ad ona,

– Hoş geldin, dedi ama Sa'd onu duymuyordu bile. Es'ad'a,

– Anlattıklarıyla insanlarımızı yanlışa sevk

eden bu genç yüzünden başını belâya sokma. Evinde misafir etme. Onu evinden kov. Geldiği yere geri dönsün. Sen benim akrabamsın, başına bir kötülük gelmesini istemem, dedi.

Es'ad, Mus'ab'ın arkadaşı olduğunu ve onu çok sevdiğini söyledi. Bunları duyunca Sa'd'ın kızgınlığı daha da arttı. Bu defa Hazreti Mus'ab'ın yanına giderek,

– Bizim insanlarımızdan uzak dur. Hemen geldiğin yere dön. Yoksa sana vereceğim cezaya katlanmak zorunda kalırsın, diye bağırmaya başladı.

Es'ad bir hayli telâşlanmıştı. Hazreti Mus'ab'a bir zarar gelmesinden korkuyordu. Hemen koşarak Sa'd'ı engellemeye çalıştı. Hazreti Mus'ab ise çok sakindi. Oturduğu yerden kalktı. Kendinden emin bir şekilde,

– Hoş geldiniz, dedi. Sa'd öfkeli bir şekilde bağırmaya devam ediyordu. Hazreti Mus'ab ise ona şöyle seslendi:

– Önce gel otur ve dinle. Anlattığım şeyler hoşuna gitmezse, hiç tereddüt etme ve elindeki kılıcı boynuma indir. Yemin ederim

ki sana karşı koyacak değilim. Sana elimi bile kaldırmayacağım.

Hazreti Mus'ab'ın gayet sakin, yumuşak sesiyle yaptığı bu teklifi Sa'd,

– Tamam, ama bunun sonucuna katlanırsın, diyerek kabul etti.

Hazreti Mus'ab ona, İslâm dinini anlatmaya başladı. Hazreti Mus'ab anlattıkça Sa'd sorular soruyor, Hazreti Mus'ab da onları cevaplıyordu. Hazreti Mus'ab, Sa'd'a putlara tapmanın çok anlamsız bir şey olduğunu, ibadetin bizleri yaratan Allah'a yapılması gerektiğini anlattı. Peygamberimiz'in çok dürüst biri olduğunu, herkesin bunu kabul ettiğini söyledi.

Sa'd, hem Hazreti Mus'ab'ın asil tavrından hem de anlattıklarından çok etkilenmişti. Ama onu en çok etkileyen Hazreti Mus'ab'ın güzel sesiyle okuduğu Kur'ân-ı Kerîm oldu. Kur'ân'ı dinleyen Sa'd,

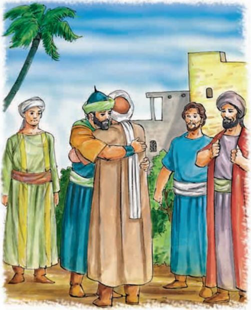
– Bu çok farklı bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Kesinlikle bu uydurma olamaz. Bu sözler insan sözü olamaz. Ne kadar etkileyici. Bunu dinleyip de etkilenmeyecek hiç kimse yoktur, dedi.

Gelişmeleri Es'ad sesini çıkartmadan izliyordu. Hiç böyle olacağını tahmin etmemişti. Çünkü halasının oğlu Sa'd yanlarına geldiğinde çok kızgındı. Sürekli bağırıyordu. Ama şimdi gayet sakindi. Mus'ab'ın yanından ayrılmıyordu. Oraya niçin geldiğini bile unutmuştu. Es'ad, yaşadığı bu durumdan dolayı Yüce Allah'a dua edip, şükrediyordu.

Hazreti Mus'ab'tan çok etkilenen Sa'd, ona,

– Ben de bu dine katılmak istiyorum. Bunun için ne yapmam gerektiğini söyler misin, dedi. Hazreti Mus'ab, Sa'd'a kelime-i şehadeti öğretti. Sonra Sa'd,

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasûlühü, diyerek Müslüman oldu. Bunun üzerine halasının oğlu Es'ad, Sa'd'ın boynuna sarıldı. Onu tebrik etti.

Hazreti Mus'ab da ayağa kalktı. Boynuna sarılarak Sa'd'ı tebrik etti. Sa'd çok mutluydu.

– Bunca zamandır neden ben bu dini kabul etmemişim. Meğer İslâmdaki her şey ne kadar doğruymuş, dedi ve devam etti:

– Şimdi yapacak çok önemli bir işim var. İstiyorsanız benimle beraber siz de gelin, dedi.

Onlar da neler olacağını merak ederek bu teklifi kabul ettiler. Hep birlikte Sa'd'ın kabilesine geldiler. Sa'd, kabilesini toplayarak onlara şöyle seslendi:

– Beni nasıl bilirsiniz?

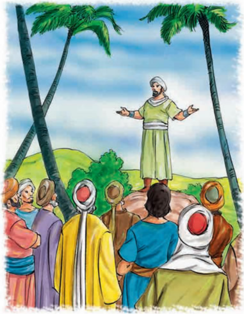
Orada bulunanların tamamı:

– Sen büyük, güçlü, zeki bir insansın.

– Peki sizden bir şey yapmanızı istersem yapar mısınız?

– Elbette yaparız, sen bizim efendimiz-

sin, liderimizsin. Bugüne kadar istediğin her şeyi yaptık.

Herkes liderlerinin ne diyeceğini merakla bekliyordu. Hazreti Mus'ab ise kenardan olanları merakla izliyordu. Sa'd,

– Ben az önce İslâm dinine girdim. Aklıma takılan tüm soruların cevabını bu dinde buldum. Aldığım cevaplar beni ikna etti. İstediğiniz bütün soruları Peygamber Muhammed'in bize İslâm'ı anlatması için gönderdiği bu gence sorabilirsiniz. Sizden de bu dine girmenizi istiyorum, deyince büyük bir sessizlik oluştu.

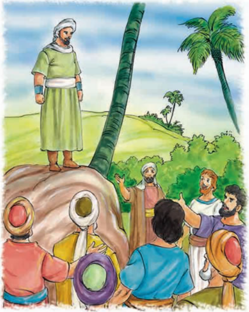
Sa'd kalabalığa,

– Eğer bu söylediğimi yapmazsanız sizinle asla konuşmayacağım. Fakat dediklerimi yapmanız sizin için elbette daha iyi olacaktır, dedi.

Liderlerinin kararlı tutumunu gören topluluk, hep birlikte,

– Evet biz de İslâm dinine girmek istiyoruz, dediler.

Mus'ab bu yaşananlar karşısında çok mutlu olmuştu. Yaşlı gözlerle Allah'a dua ediyor, O'na şükrediyordu.

Çok geçmeden bu güzel haber Peygamber Efendimiz'e ulaştırıldı. Peygamberimiz ve sahabileri çok mutlu oldular. Bu kadar çok insanın Müslüman olduğu bu seneyi "Sevinç Yılı" ilân ettiler.

KALPLERDE YANAN IŞIK

Muaz, Medine sokaklarında yürürken karşıdan bir arkadaşının geldiğini fark etti. Ona yaklaşarak,

– Nereye gidiyorsun, diye sordu.

– Mus'ab'a gidiyorum.

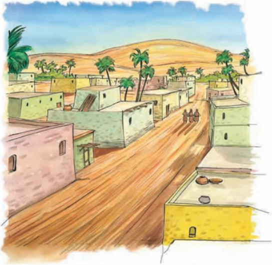
– Mus'ab'a mı, Mus'ab da kim?

– Mus'ab'ı duymadın mı?

– Hayır duymadım. Kim bu Mus'ab?

– Hazreti Muhammed'in getirdiği dini anlatmak için buraya gönderdiği genç. Birçok

insan gidip onunla tanışmış. Ben de onunla tanışmaya gidiyorum. Gelmek istersen birlikte gidelim.

Muaz biraz duraksadı. "Gitsem mi acaba?" diye düşündü. Hazreti Muhammed'in yeni bir dinden bahsettiğini duymuştu. Demek ki Mus'ab da bu yeni dini anlatanlar-

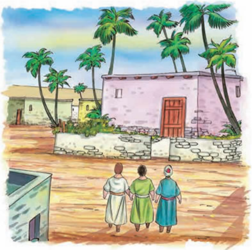
dan biriydi. Mus'ab'ı da anlatacaklarını da merak etmişti doğrusu. Arkadaşıyla beraber giderse belki merakını giderebilirdi. Arkadaşına,

– Ben de merak ettim. Haydi beraber gidelim, dedi. Sonra birlikte yürümeye başladılar.

Güneş bir hayli yükselmiş, sıcaklık iyice artmıştı. Sokaklar biraz daha sakindi. İki arkadaş konuşa konuşa Medine sokaklarında yürüyorlardı. Yolda giderlerken onlara birkaç kişi daha katıldı. Mus'ab'ın oturduğu eve epeyce yaklaşmışlardı. Hepsi de Mus'ab'ın anlatacaklarını çok merak ediyordu.

Nihayet Mus'ab'ın bulunduğu eve geldiler. Eve girdiklerinde onu dinlemeye gelen bir çok kimsenin olduğunu gördüler. Ev o kadar kalabalıktı ki insanlar içeriye

sığmamış kapıya kadar taşmışlardı. Herkes can kulağıyla Mus'ab'ı dinliyordu.

Muaz ve arkadaşları da hemen boş buldukları bir yere oturup onu dinlemeye başladılar. Mus'ab yeni gelenlerin olduğunu görünce,

– Hoş geldiniz, diyerek gülümsedi. Ardından kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

Mus'ab, çok kibar yakışıklı ve asil bir gençti. Henüz 18-19 yaşlarındaydı. Tane tane konuşuyor, sorulan soruları teker teker cevaplıyordu.

Mus'ab, kendisini dinlemeye gelenlere, her şeyi Yüce Allah'ın yarattığını, O'nun her şeye gücünün yettiğini, ve putlara tapmanın yanlışlığını anlatıyordu. Muaz, anlatılanları can kulağıyla dinliyordu. Daha önce böyle şeyleri hiç duymamıştı.

Hazreti Mus'ab, putların cansız varlıklar olduğunu ve putları, insanların kendi elleriyle yaptığını söylüyordu. Ardından insanların bu cansız putlardan yardım istemelerinin mantıksızlığını vurguluyordu.

Muaz'ın aklına o an babası geldi. Çünkü babası Amr, her gün Menat adını verdiği, ağaçtan bir putun karşısına geçip dua ederdi. Önünde eğilerek ondan işlerine yardımcı olmasını isterdi. Bazen de onu

yıkayıp kurular, güzel kokular sürerek, evinin en güzel yerine koyardı.

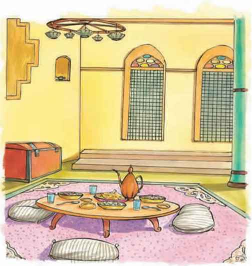
Mus'ab'ın anlattıkları Muaz'ın aklına yatıyordu. Kendi kendine "Ne kadar doğru şeyler söylüyor. Babamın yaptığı doğru değil. Ağaçtan yapılmış bir put insana nasıl yardımcı olsun ki?" diye düşünüyordu. Mus'ab'ın konuşması bitmişti. Orada bulunanların bazıları onun anlattıklarını kabul ederek Müslüman oluyorlardı. Bazıları ise anlatılanları biraz daha düşünmek istiyordu.

Muaz, olup bitenleri dikkatlice izlemişti. İnsanlar yavaş yavaş Mus'ab'ın bulunduğu evden ayrılmaya başlamıştı.

Mus'ab kendisini dinlemeye gelen Muaz ve arkadaşlarının yanına gitti. Onlarla tanıştıktan sonra biraz daha oturup konuştular.

Mus'ab'ın yanından ayrıldıktan sonra evlerine döndüler. Muaz da evine gelmişti. Ev-

de annesi Hind ve üç ağabeyi vardı. Hepsi de Muaz'ı çok severdi. Muaz akşam yemeğinden sonra annesine ve ağabeylerine o gün Mus'ab'dan duyduklarını anlattı.

Muaz anlattıkça annesi ve ağabeyleri onu merakla dinliyorlardı. Muaz'ın anlattıkları bitince ağabeylerinden biri,

– Bence söylediklerin çok doğru. Kendi yaptığımız bir puttan yardım istemeyi ben de mantıklı bulmuyordum zaten, dedi. Diğerleri de ona hak verdiler ve ertesi gün Mus'ab'ı dinlemeye birlikte gitmeye karar verdiler.

Muaz ve ağabeyleri Hazreti Mus'ab'ın yanına birkaç gün daha gittiler. Mus'ab'ın anlattıkları onlara çok mantıklı geliyordu. Her gün öğrendikleri şeyleri annelerine de anlatıyorlardı. Anneleri de anlatılanları doğru buluyor ve kabul ediyordu.

Birkaç gün sonra hep birlikte, Mus'ab'ın anlattığı dini kabul etmeye ve Müslüman olmaya karar verdiler. Fakat babaları Amr'ın bu kararlarını duymalarını istemiyorlardı. Çünkü Amr, putlara çok bağlıydı ve yeni bir dine ilk başta tepki verebilirdi. Bu yüzden en azından belli bir süre Müslüman olduklarını Amr'dan saklamaya karar verdiler.

Amr, bir ayağı sakat ve yaşlı bir adamdı. İnsanlara iyilik yapar, her zaman muhtaçların yardımına koşardı. Çocukları çok severdi. Onlara hediyeler dağıtır, fakir insanların çocuklarına elbiseler alırdı.

Bir gün Amr erkenden kalktı. Doğruca putun yanına gitti. Karşısına geçerek ona dua etti:

– Bana işlerimde yardımcı ol. Sen yardım edersen işlerimi daha çabuk bitiririm, diyerek ona isteklerini sundu. Sonra da onu yıkayıp kuruladı. Güzel güzel kokular sürdü.

Amr, bir ayağının sakat olmasına ve yaşlılığına rağmen işlerini aksatmazdı. Bahçesinde her gün gücünün yettiği kadar çalışır, sonra da ağaçların gölgesinde dinlenirdi. Oğullarına,

– Bahçede bu gün çok iş yok, siz gelmesenizde olur, diyerek evden ayrıldı.

Bahçesine giderken yolda karşılaştığı insanlarla selamlaşıyor, çocuklara da ceplerindeki hurmalardan veriyordu. Bahçesine bir hayli yaklaşmıştı. Komşu bahçe sahipleri toplanmış konuşuyorlardı.

İçlerinden biri,

– Duydunuz mu? Muhammed, Mekke'den diğer yerlere adamlarını gönderiyormuş.

Bir diğeri,

– Evet, ben de duydum. Buraya da Mus'ab adında bir genç göndermiş. Bu genç kendisi gibi gençleri başına topluyormuş. Onlara, putlara ibadet etmenin yanlış olduğunu anlatıyormuş, dedi.

Bu konuşmaları duyan Amr, "Ya benim oğullarım da bu gencin yanına giderlerse? O genci dinlerlerse? Sonra da putumuza iyi davranmazlarsa ne yaparım?" diye düşünmeye başladı.

Hemen eve gidip oğullarına, bu gencin yanına gitmemelerini söylemeye karar verdi. Bahçesine çok yaklaşmasına rağmen o kadar yolu hiçbir iş yapmadan geri döndü.

Kapıyı çaldı. Eşi Hind,

– Kim o, diye seslendi.

– Benim, Amr!

Hind şaşkınlıkla kapıyı açtı. Çünkü Amr

yeni gitmişti. "Bir eksik mi var acaba?" diye düşünmeye başladı. Babalarının geldiğini gören çocukları da telâşlanmışlardı.

– Bir şey mi oldu babacığım, diye sormadan edemediler.

– Evet yavrularım, Muhammed, Medine'ye Mus'ab adında bir genç göndermiş. Duyduğuma göre anlattıklarıyla, özellikle gençlerin aklını çeliyormuş. Putlara inanmanın iyi bir şey olmadığını anlatıyormuş. Oysa bizim putumuz bize şans veriyor, bize iyilikler yapıyor. O gencin yanına gitmemeniz için sizi uyarmaya geldim, dedi.

Sonra odasına geçerek eşi Hind'i yanına çağırdı. Hind yanına geldiğinde ona,

– Çocukların, Mus'ab'la görüşmesine sakın izin vermeyelim, dedi.

Hind, Amr'ın bu tavrı karşısında ne diyeceğini bilememişti. Ona, kendisinin ve ço-

cuklarının aslında Mus'ab'ın anlattıklarını çoktan beri dinlediklerini ve Müslüman olduklarını doğrudan söylese Amr çok kızardı.

Bu yüzden onu ikna etmeyi denedi:

– Amr, Mus'ab'ı bir kez dinlesek, belki güzel şeyler söylüyordur, dedi.

Amr ise buna çok sert tepki gösterdi:

– Hayır, anlattıklarını dinlemeye hiç gerek yok. Bir sürü boş sözle vakit geçirmek anlamsız, dedi.

Hind, Amr'ın bu sözlerinden sonra dayanamayarak,

– Ey Amr, Mus'ab'ın anlattıklarını ben biliyorum. Muaz, onun konuşmalarını her gün dinleyip bana da anlattı, dedi.

Amr kulaklarına inanamıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Demek ki geç kalmıştı. Muaz, Mus'ab'ın anlattıklarını hem dinlemiş hem de annesine anlatmıştı. Korkuyla,

– Yoksa Muaz da mı din değiştirdi, diye sordu. Hind,

– Evet, Muaz Müslüman oldu, dedi.

Amr buna çok kızmıştı. Nasıl olurdu da kendi oğlu yüce ilâhları bırakıp dinini değiştirirdi?

Hind'e,

– Bana Muaz'ı çağır hemen, dedi. Hind ise,

– Çağırayım ama sakin ol lütfen. Ona kızma, onu anlamaya çalış, dedi.

Amr, Hind'e hak verdi. Oğlunu yaptığının yanlış olduğuna ikna etmek için sakin olmalıydı. Bir yandan da kendine kızıyordu. Bu durumu daha önceden fark edip tedbir almalıydı. Hind'e,

– Tamam kızmayacağım. Haydi çağır onu, dedi.

Hind odadan çıkıp eşiyle arasında geçen konuşmaları oğluna anlattı ve babasının onu çağırdığını söyledi. Bunun üzerine Muaz babasının bulunduğu odaya girdi. Amr bir süre Muaz'ın gözlerine baktıktan sonra,

– Oğlum bana olanları anlat bakalım, dedi.

Muaz sakin bir şekilde babasının yanına geldi. Toplantılara nasıl gitmeye başladığını anlattı. Amr,

– Pekalâ bu Mus'ab neler anlatıyor size?

Bunun üzerine Muaz, Mus'ab'dan öğrendiklerini babasına bir bir anlatmaya başladı. Oğlunun anlattıklarını dinledikçe Amr'ın kızgınlığı meraka dönüşüyordu. Anlattığı şeyler çok mantıklıydı.

Yıllardır kendisinin de cevabını merak ettiği birçok soruya şimdi cevap buluyordu. Muaz babasının sorularına bildiği kadar cevaplar verdi. Konuşmanın sonunda babasına,

– Baba lütfen bana söyler misin, bu anlattıklarım yanlış mı, diye sordu. Amr, biraz düşünüp,

– Aslında bunlar güzel sözler, doğru gibi görünüyor, dedi.

Muaz heyacanla,

– Yani sen de Müslüman olur musun?

– Sözler doğru gibi ancak yine de Menat'a danışmadıkça bir şey yapamam. O ne derse onu yaparım.

– Babacığım Menat cansız bir put, o konuşamaz ki! Onun dili ve aklı yok. O sadece bir ağaç.

– Sana söyledim, ona danışmadan kabul edemem. Şimdi beni yalnız bırak. Menat'la baş başa kalıp konuşmak istiyorum.

Muaz çıktıktan sonra Amr, ağaçtan yontulmuş putun karşısına geçip saygıyla fikrini sordu. Cevap alamayınca da onu kızdırdığını düşünerek birkaç gün öfkesinin geçmesini beklemeye karar verdi.

Muaz, Mus'ab'ın yanına gelen gençlerden birçok arkadaş edinmişti. Onların birçoğunun babası Müslüman olmuştu. Kendi

babasının Müslüman olmayışı Muaz'ı çok üzüyordu. Arkadaşlarından birine,

– Babama Mus'ab'ın anlattığı bazı şeyleri anlattım. Çok etkilendi. Ama henüz Müslümanlığı kabul etmedi. Keşke babam da Müslüman olsa, dedi.

Muaz'ın babasının Müslüman olmasını arkadaşı da istiyordu. Bir süre düşündükten sonra Muaz'a,

– Üzülme! Babanın putuyla ilgili benim bir plânım var. Bunu yaparsak baban gerçeği anlayacaktır, dedi. Muaz, çok meraklanmıştı, heyecanla:

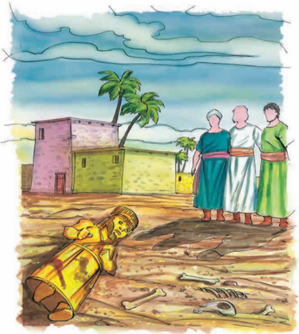
– Nasıl bir plânın var, diye sordu.

– Anlatırım ama, plânım için ağabeylerinin de bize katılması lâzım, dedi.

Bunun üzerine Muaz, ağabeylerini de çağırdı. Sonra baş başa verip plânı konuştular. Plâna göre, Muaz ve ağabeyle-

ri, her gece babalarının putunu alıp evin yakınındaki bir çöplüğe atacaklardı.

Böylece Amr, bu putun kendisini bile koruyamadığını anlayabilirdi.

Ertesi gece, plânladıkları gibi putu yakındaki bir çöplüğe attılar. Kimse görmeden evlerine geri döndüler.

Sabahleyin putunu yerinde bulamayan Amr çok endişelenmişti. Korkuya kapılıp putu aradı.

Uzun bir arayıştan sonra putu çöplükte buldu. Onu özenle temizleyip kokular sürdü ve tekrar yerine koydu.

Muaz ve ağabeyleri aynı şeyi birkaç gece daha yaptılar. En sonunda Amr, Menat'ın boynuna büyük bir kılıç asarak,

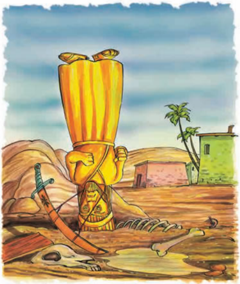
– Ey Menat, bunları sana kimin yaptığını bilmiyorum. Eğer sen gerçekten büyüksen işte sana kılıç. Kendini koru, dedi.

Amr'ın oğulları putu o gece de çöplüğe attılar. Ertesi sabah Amr putunu yine çöplükte görünce onu bulunduğu yerden almayarak,

– Ey Menat, sen güçlü olsaydın kaç ge-

cedir seni çöplüğe atanlara karşı kendini savunurdun. Artık senin büyük olduğuna inanmıyorum, dedi.

Sonra da Muaz'ın yanına giderek,

– Evet oğlum, sen gerçekten haklıymışsın. Bu putun kendisine bir faydası yok ki

bana faydası olsun. Ben yanlış yapıyormuşum. Ben de senin gibi Müslüman olmak istiyorum, diyerek Kelime-i Şehâdet getirdi ve müslüman oldu. Bu duruma bütün aile çok sevindi.